

1. Informe explicatiu de la Convenció per a la protecció de les persones pel que fa al tractament automatitzat de dades de caràcter personal

(Consell d'Europa, STE núm. 108) ¹

I. La Convenció per a la protecció de les persones pel que fa al tractament automatitzat de dades de caràcter personal, elaborada al Consell d'Europa per un comitè d'experts governamentals sota l'autoritat del Comitè Europeu per a la Cooperació Jurídica (CDCJ) es va obrir a la signatura per part dels Estats membres del Consell d'Europa el 28 de gener de 1981 a Estrasburg, amb motiu de la tercera part de la 32a Sessió de l'Assemblea Consultiva.

II. El text de l'Informe explicatiu preparat pel Comitè d'experts i presentat al Comitè de Ministres del Consell d'Europa, segons la modificació del CDCJ, no és un instrument que ofereixi una interpretació oficial del text de la Convenció, tot i que per la seva naturalesa podria facilitar una major comprensió de les seves disposicions.

INTRODUCCIÓ

Protecció de dades

1. L'objecte d'aquesta Convenció és reforçar la protecció de dades, és a dir, la protecció jurídica de les persones físiques en

1. Traducció al català dels textos oficials publicats en anglès i en francès.

relació amb el tractament automatitzat d'informació de caràcter personal relacionada amb elles.

Aquesta normativa legal és necessària de cara a l'augment de l'ús dels ordinadors amb finalitats administratives. En comparació amb els fitxers manuals, els fitxers automatitzats tenen una capacitat d'emmagatzemament molt superior, i ofereixen la possibilitat de fer una gran varietat de transaccions, i fer-les a gran velocitat.

Per als propers anys es preveu que el processament automatitzat de dades en l'àmbit administratiu augmenti *inter alia* com a conseqüència de la disminució dels costos del tractament de dades, la disponibilitat de dispositius «intel·ligents» per al tractament de les dades i la creació de nous mètodes de telecomunicació per a la transmissió de dades.

2. El «poder de la informació» comporta la responsabilitat social dels usuaris de les dades en el sector públic i privat. En la societat moderna, moltes de les decisions que afecten les persones es basen en la informació emmagatzemada en fitxers automatitzats de dades: nòmines, registres de la seguretat social, expedients mèdics, etc. És essencial que les persones responsables d'aquests fitxers garanteixin que els avantatges innegables que poden obtenir del tractament automatitzat de les dades no comportin al mateix temps una debilitació de la posició de la persona a qui fan referència les dades emmagatzemades. Per aquest motiu, haurien de conservar la bona qualitat de la informació que tenen a les seves mans, no emmagatzemar informació que no sigui necessària per a la finalitat en qüestió, impedir la comunicació no autoritzada o el mal ús de la informació, i protegir les dades, el maquinari i el programari contra perills físics.

3. Els sistemes jurídics establerts en els Estats membres no estan del tot desproveïts de normes que poden ajudar a complir aquests objectius. Són lleis sobre la intimitat, el frau, el secret o la confidencialitat d'informació sensible, etc.

No obstant això, hi ha una manca de normes generals sobre l'emmagatzemament i l'ús d'informació de caràcter personal i, en concret, sobre la qüestió de com poden les persones exercir un control sobre la informació relacionada amb elles mateixes que recullen i utilitzen altres persones.

Acció del Consell d'Europa

4. L'any 1968, l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa va adreçar la Recomanació 509 al Comitè de Ministres, demanant que examinés si la Convenció europea dels drets humans i la legislació nacional dels Estats membres oferien una protecció adequada del dret a la intimitat personal en relació amb la ciència i la tecnologia modernes.

Un estudi elaborat seguint les instruccions del Comitè de Ministres com a resposta a aquesta recomanació demostrava que les legislacions nacionals actuals oferien una protecció insuficient de la intimitat personal i dels altres drets i interessos de les persones en relació amb els bancs automatitzats de dades.

Basant-se en aquests resultats, el Comitè de Ministres va aprovar el 1973 i el 1974 dues resolucions sobre la protecció de dades. La primera, la Resolució (73) 22 establia els principis de la protecció de dades per al sector privat i, la segona, la Resolució (74) 29 feia el mateix per al sector públic.

Legislació nacional

5. Les Resolucions enumeraven diverses normes bàsiques que s'havien de complir quan s'emmagatzemés informació de caràcter personal en bancs electrònics de dades. Malgrat que es va deixar a discreció dels Estats membres l'elecció del mitjà per aplicar aquestes normes, cal assenyalar que pràcticament tots els Estats han decidit o estan considerant fer-ho mitjançant legislació.

En un termini de cinc anys després d'haver aprovat la segona Resolució, s'han promulgat lleis generals sobre la protecció de dades en set Estats membres (Àustria, Dinamarca, França, República Federal d'Alemanya, Luxemburg, Noruega i Suècia). En tres Estats membres, la protecció de dades s'ha incorporat com a dret fonamental a la Constitució (article 35 de la Constitució de 1976 de Portugal; article 18 de la Constitució de 1978 d'Espanya; article 1 de la Llei austríaca de protecció de dades de 1978: Dret fonamental a la protecció de dades).

L'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, tenint en compte aquesta darrera tendència, en la seva Recomanació 890 (1980) va recomanar al Comitè de Ministres que estudiés la possi-

bilitat d'incloure en la Convenció europea dels drets humans una disposició relativa a la protecció de dades de caràcter personal.

En molts altres Estats membres (com ara Bèlgica, Islàndia, els Països Baixos, Espanya i Suïssa) la legislació sobre la protecció de dades es troba en un estat avançat d'elaboració.

6. Les característiques generals d'aquesta legislació són conformes amb els principis establerts en les Resolucions del Comitè de Ministres (73) 22 i (74) 29. Totes les lleis nacionals de protecció de dades, així com les propostes de legislació que s'han fet públiques, contenen normes similars sobre el dret substantiu que fan referència al tractament automatitzat de dades de caràcter personal, per exemple, sobre la qualitat de les dades i la manera com es poden utilitzar.

Tot i que les normes de procediment difereixen entre un país i un altre, segons el seu sistema general, hi ha una gran coincidència en els objectius que aquestes normes han de satisfer. Totes les lleis nacionals reconeixen: i. el principi de la publicitat, és a dir, que l'existència de fitxers automatitzats de dades hauria de ser de coneixement públic; i ii. el principi del control, és a dir, que les autoritats públiques de control, així com les persones físiques afectades directament per la informació, poden exigir que els usuaris de les dades respectin els drets i els interessos d'aquestes persones.

7. En la majoria dels països, la llei de protecció de dades té, o tindrà, un gran abast i s'aplicarà al tractament automatitzat de dades del sector públic i del sector privat. A més, en alguns països, entren en aquest àmbit d'aplicació no només els fitxers automatitzats sinó també algunes categories de fitxers manuals. En tots els països la legislació inclou les dades relacionades amb les persones físiques, però en alguns també inclou les dades relacionades amb les persones jurídiques. Quan, per raons d'interès públic, siguin necessàries algunes restriccions o excepcions a les normes generals, normalment s'han de preveure amb caràcter general a la mateixa llei.

Circulació transfronterera de dades de caràcter personal

8. S'ha plantejat la qüestió de fins a quin punt les lleis nacionals de protecció de dades ofereixen la protecció adequada per a les persones quan les seves dades es transfereixen d'un país a un altre. Els ordinadors, juntament amb les telecomunicacions,

obren noves perspectives per al tractament automatitzat de dades a escala internacional. Aquests ajuden a superar determinats tipus d'obstacles a la comunicació entre nacions: distància, temps, idioma i cost. El tractament distribuït permet als usuaris divulgar un sistema d'informació o una base de dades per diversos països. Les xarxes ajuden els usuaris a accedir o vincular sistemes d'informació en països distants. En alguns sectors (per exemple, la banca, les agències de viatges, les targetes de crèdit, etc.), aquestes aplicacions transfrontereres del tractament automatitzat de dades ja són una cosa habitual.

9. En principi, no hi hauria d'haver cap diferència per als usuaris de dades o per a les persones afectades encara que les operacions de tractament automatitzat de dades tinguin lloc en un país o en més d'un. S'haurien d'aplicar les mateixes normes fonamentals i les persones afectades haurien de tenir les mateixes garanties per a la protecció dels seus drets i interessos.

Però, a la pràctica, la protecció de les persones és més dèbil com més gran és l'àrea geogràfica implicada. Preocupa el fet que els usuaris de les dades puguin intentar evitar els controls de protecció de dades traslladant les seves operacions totalment o en part a «paradisos de dades», és a dir, països que tenen unes lleis de protecció de dades menys estrictes o que no en tenen.

Per contrarestar aquest risc, alguns països han previst en la seva legislació nacional uns controls especials, per exemple, en forma de llicència d'exportació.

Tanmateix, aquests controls podrien interferir amb la lliure circulació internacional d'informació que és un principi d'importància fonamental per a les persones i per a les nacions. S'havia de trobar una fórmula que garantís que la protecció de les dades a escala internacional no va en contra d'aquest principi.

Necessitat d'un acord internacional

10. Fins i tot entre Estats membres que tenen un sistema molt similar de legislació relativa a la protecció de dades hi ha hagut problemes tant pel que fa a la mateixa llei com a la seva aplicació pràctica. Quan el tractament automatitzat de dades de caràcter personal implica parts de diferents països (per exemple, un banc de dades en un país vinculat a terminals situats en altres països)

no sempre és fàcil determinar quin Estat té jurisdicció i quina llei nacional s'ha d'aplicar.

A més, les persones residents en un país poden tenir dificultats si volen exercir els seus drets en relació amb fitxers automatitzats de dades situats en altres països. Aquests problemes només es poden resoldre de manera satisfactòria mitjançant la cooperació internacional.

11. De forma més general, tenint en compte la ràpida evolució de les tècniques de tractament de la informació i l'evolució del tràfic internacional de dades, és desitjable crear mecanismes a escala internacional que permetin als Estats mantenir-se mútuament informats i consultar-se els uns als altres sobre els temes relacionats amb la protecció de dades.

Àmbit d'aplicació de la Convenció

12. L'any 1972, quan un comitè d'experts elaborava les resolucions sobre la protecció de dades (vegeu apartat 5), van destacar que el pas següent després de la promulgació de legislació nacional basada en aquestes resolucions havia de ser el reforçament d'aquestes normes nacionals mitjançant un acord internacional vinculant. La setena Conferència de Ministres de Justícia europeus (Basilea, 1972) va fer un suggeriment similar en la seva Resolució número 3.

El Comitè va estudiar dos possibles models per a un acord d'aquesta mena. El primer es basava en la reciprocitat: un país no permetria que en el seu territori es duguessin a terme operacions de tractament de dades relacionades amb persones residents en un altre territori si aquestes operacions eren il·legals segons les lleis d'aquell territori.

Aquest model es basava en el supòsit que cada país aplicaria les seves pròpies normes de protecció de dades. A banda de les implicacions pràctiques que això comportava, el model era contrari a la idea que totes les persones havien de gaudir bàsicament dels mateixos drets. Per tant, el Comitè va expressar la seva preferència per un segon model basat en uns principis de protecció de dades comuns a totes les parts.

13. L'any 1976, el Comitè de Ministres va donar instruccions al Comitè d'experts per al tractament automatitzat de dades, que tre-

ballava sota els auspicis del Comitè Europeu per a la Cooperació Jurídica (CDCJ) per «...preparar una Convenció per a la protecció de la intimitat en relació amb el tractament de dades a l'estranger i el tractament de dades transfronterer» (Activitat núm. 21.20.1 del Programa d'Activitats Intergovernamentals).

Cooperació amb l'OCDE i la CEE

14. El Comitè va rebre instruccions de fer-ho en estreta col·laboració amb l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic, i també amb els països membres no europeus d'aquesta organització, tenint en compte les activitats que l'OCDE duia a terme en l'àmbit de la política de la informació, la informàtica i les comunicacions. Es va mantenir una relació propera entre les dues organitzacions, tant a nivell del Secretariat com a nivell del Grup d'experts del Consell d'Europa i el corresponent comitè de l'OCDE, el Grup d'experts sobre Bancs de Dades, que l'any 1978 va ser substituït per un grup d'experts en matèria de barreres a les transferències transfrontereres de dades. Aquest darrer Grup va rebre instruccions del Consell de l'OCDE de desenvolupar unes directrius per a la protecció de la intimitat, de facilitar l'harmonització de les legislacions nacionals en els països membres de l'OCDE, sense que això impedisís, en una data posterior, l'elaboració d'una convenció internacional.

15. L'OCDE, així com quatre dels seus països membres no europeus (Austràlia, Canadà, el Japó i els Estats Units) van estar representats per un observador al Comitè del Consell d'Europa. També van participar en aquesta tasca observadors de Finlàndia, de la Conferència de l'Haia sobre Dret Privat Internacional, i de les Comunitats Europees.

16. La Comissió de les Comunitats Europees, que es va ocupar dels estudis referents a l'harmonització de la legislació nacional dins de la Comunitat en relació amb els fluxos de dades entre fronteres i possibles distorsions de la competència, així com també dels problemes en la seguretat de les dades, es va mantenir en contacte continu amb el Consell d'Europa. La Comissió va decidir esperar els resultats del treball sobre aquesta Convenció abans de decidir quina seria la seva pròpia actuació en el camp de la protecció de dades. El Parlament Europeu també va expressar

un profund interès per la protecció de dades. En la seva sessió de maig de 1979, va aprovar una resolució relativa a la protecció dels drets de les persones físiques davant de l'evolució tècnica del tractament de dades, que es va presentar al Comitè de Ministres del Consell d'Europa.

Treball del Comitè d'Experts per a la protecció de dades

17. Des de novembre de 1976 fins a maig de 1979, el Comitè d'experts per a la protecció de dades es va reunir quatre vegades, primer sota la presidència del Sr. L. Joinet (França), i després sota la del Sr. R. A. Harrington (Regne Unit). Un grup de treball format pels experts d'Àustria, Bèlgica, França, la República Federal d'Alemanya, Itàlia, els Països Baixos, Espanya, Suècia, Suïssa i Regne Unit es va reunir diverses vegades entre les reunions plenàries del comitè, per elaborar la filosofia general, així com els detalls del projecte de convenció.

L'abril de 1980 un altre comitè d'experts, presidit pel Sr. J. Voyame (Suïssa), va revisar i finalitzar el text. Va ser aprovat pel CDCJ en la seva 33a reunió i aprovat pel Comitè de Ministres, que va decidir obrir-lo per a la signatura el 28 de gener de 1981.

Principals característiques de la Convenció

18. La Convenció consta de tres parts principals:

- disposicions legals fonamentals en forma de principis bàsics;
- normes especials sobre la circulació transfronterera de dades;
- mecanismes de consulta i ajuda mútua entre les parts.

19. El punt de partida de la Convenció és que és possible que determinats drets de l'individu s'hagin de protegir de cara a la lliure circulació transfronterera d'informació, ja que aquest principi està consagrat en els instruments internacionals i europeus sobre els drets humans (vegeu l'article 10 de la Convenció europea dels drets humans; l'article 19 del Pacte Internacional sobre Drets Civils i Polítics). En aquells punts on aquesta Convenció imposa determinades restriccions o condicions a l'exercici de la llibertat d'informació, ho fa només en la mesura en què estigui estrictament justificat per a la protecció dels drets i les llibertats

d'altres persones, en concret el dret al respecte a la vida privada (vegeu article 8 de la Convenció europea dels drets humans).

Però no sembla aconsellable basar-se només en la Convenció europea dels drets humans, entre altres motius perquè és un instrument «tancat», que no permet la participació d'Estats no europeus i que no siguin membres.

20. La part central de la Convenció és el capítol II, on s'estableixen els principis bàsics per a la protecció de dades. Cadascuna de les parts hauria de prendre les mesures necessàries per fer efectiu aquest «nucli comú» en la seva legislació nacional. El punt de partida d'aquestes disposicions són els principis establerts anteriorment en les Resolucions (73) 22 i (74) 29 del Comitè de Ministres, que es completen, si s'escau, a tenor dels posteriors actes legislatius dels Estats membres.

Val a dir que la Convenció ofereix unes indicacions clares i precises sobre la finalitat que es vol aconseguir amb cada principi, però deixa a criteri de cada part la manera de dur-ho a la pràctica en la legislació nacional.

Els principis del «nucli comú» garanteixen a les persones afectades de tots els països on la Convenció està vigent una protecció mínima pel que fa al tractament automatitzat de dades de caràcter personal. En comprometre's a aplicar aquests principis, les Parts tendeixen mútuament a renunciar a fer restriccions en els fluxos transfronterers de dades i així evitar que el principi de lliure circulació d'informació es vegi perjudicat per alguna mena de proteccionisme. A més, el «nucli comú» implicarà una harmonització de les lleis dels Estats contractants i, per tant, una reducció de la possibilitat de conflictes entre legislacions o jurisdiccions.

21. El capítol III (referent a la circulació transfronterera de dades) pretén reconciliar les exigències simultànies i, de vegades controvertides, de la lliure circulació d'informació i la protecció de dades, ja que la norma principal és que la lliure circulació transfronterera entre Estats contractants no s'hauria de sotmetre a cap control especial. Aquesta disposició s'hauria de considerar conjuntament amb el capítol II, que garanteix que el tractament de dades de caràcter personal està subjecte en tots els països en qüestió a les mateixes normes fonamentals («nucli comú»).

22. Els capítols IV i V ofereixen mecanismes per a la cooperació entre els Estats contractants, tant en casos individuals (capítol

IV, cooperació mútua entre autoritats i assistència a les persones afectades a l'estranger) com en relació amb la Convenció en conjunt (capítol V).

La fórmula utilitzada aquí permet restringir el contingut de la Convenció als principis bàsics i confiar en la cooperació entre Estats en el marc d'un comitè consultiu per a l'execució i harmonització d'aquests principis en el dret intern.

23. El Comitè d'experts també s'ha interessat per la qüestió de si la Convenció hauria d'establir unes normes pel que fa als problemes relacionats amb la legislació aplicable. Aquests problemes poden sorgir quan les operacions de tractament de dades es duen a terme en el territori de dos o més Estats (contractants o no contractants) o quan les parts afectades pel tractament de dades, sobretot els afectats per les dades i els seus usuaris, resideixen en països diferents. El Comitè va decidir que era prematur incloure en la Convenció unes normes específiques sobre aquest tema. La presència d'un «nucli comú» de dret substantiu (capítol II), amb parts que harmonitzen el procediment, ajudaran a reduir el risc de conflictes entre lleis o llacunes jurídiques. Tanmateix, el Comitè va acordar que el problema del dret aplicable s'hauria d'anar revisant i que en una fase posterior s'haurien d'elaborar unes disposicions relacionades en un protocol de la Convenció.

COMENTARIS SOBRE LES DISPOSICIONS DE LA CONVENCIÓ

Títol

24. El títol descriu aquest instrument com una «Convenció», no com una «Convenció europea» per tal de subratllar millor que es deixa un gran marge perquè s'hi adhereixin els Estats no europeus.

Preàmbul

25. El preàmbul confirma el compromís dels Estats signataris respecte dels drets humans i les llibertats fonamentals. A més, reconeix que l'exercici sense restriccions de la llibertat per processar

informació, en determinades circumstàncies, podria afectar adversament l'ús d'altres drets fonamentals (per exemple, la intimitat, la no-discriminació, el dret a un judici just) o d'altres interessos personals legítims (per exemple, l'ocupació, el crèdit de consum). Per tal de mantenir un equilibri just entre els diversos drets i interessos de les persones, la Convenció estableix unes determinades condicions o restriccions en relació amb el tractament de la informació. Cap altre motiu no podria justificar les normes que els Estats contractants es comprometen a aplicar en aquest àmbit.

També es ressalta que la Convenció no s'hauria d'interpretar com un mitjà per erigir obstacles no tarifaris al comerç internacional o limitar l'intercanvi d'informació científica i cultural.

CAPÍTOL I. Disposicions generals

Article 1. Objecte i finalitat

26. El primer article està dedicat a la descripció de l'objecte i la finalitat de la Convenció.

Les garanties que s'estableixen en la Convenció són per a totes les persones, independentment de la seva nacionalitat o residència. Aquesta disposició coincideix amb el principi general del Consell d'Europa i els seus Estats membres pel que fa a la protecció dels drets de les persones. Unes clàusules que restringissin la protecció de dades als ciutadans d'un Estat determinat o a estrangers amb permís de residència serien incompatibles amb aquesta Convenció.

Article 2. Definicions

27. Amb les definicions que s'utilitzen en aquesta Convenció es pretén abastar, quan és necessari, diferents termes o conceptes utilitzats en la legislació nacional per expressar determinats conceptes fonamentals. Els termes i les definicions en general segueixen les de les Resolucions (73) 22 i (74) 29. S'hi han incorporat algunes modificacions i addicions a la vista de les lleis nacionals recents i tenint en compte determinats problemes que presenta la circulació transfronterera de dades.

Lletra a)

28. «Persones identificables» es refereix a una persona que es pot identificar fàcilment: no inclou la identificació de persones mitjançant mètodes molt sofisticats.

29. La noció de «persona afectada» expressa la idea que una persona té un dret subjectiu pel que fa a la informació sobre ella mateixa, encara que hagi estat recollida per altres.

Lletra b)

30. La definició inclou no solament els fitxers de dades consistents en grups compactes de dades sinó també els grups de dades que estiguin distribuïts geogràficament i s'hagin agrupat a través de connexions informàtiques amb l'objectiu de tractar-les.

El terme «fitxer automatitzat de dades» ha substituït el terme «banc electrònic de dades» que s'havia utilitzat en les Resolucions (73) 22 i (74) 29 i en algunes lleis nacionals. «Banc de dades» s'utilitza avui en un sentit més especialitzat: un grup de dades accessible per a diversos usuaris.

Lletra c)

31. De conformitat amb el que disposen l'apartat a) de l'article 5 i l'article 12, la recollida d'informació queda fora de la noció de «tractament».

Tenint en compte la ràpida evolució de la tecnologia de tractament de dades es va considerar adient formular una definició força general del «tractament automatitzat de dades» que tingués una interpretació flexible.

«Difusió» és un terme ampli que inclou tant la comunicació de les dades a una persona (o més d'una) com el fet que aquestes persones puguin consultar la informació.

Lletra d)

32. Amb «responsable del fitxer» la Convenció es refereix a l'única persona o organisme definitivament responsable del fitxer, no les persones que duen a terme les operacions seguint les instruccions del responsable del fitxer.

La referència a la «legislació nacional» té en compte el fet que les diverses lleis nacionals de protecció de dades contenen uns criteris precisos per determinar qui és la persona competent.

Segons el que disposa l'apartat a de l'article 8, sempre hauria de ser possible descobrir la identitat del responsable del fitxer.

Article 3. Àmbit d'aplicació

33. Segons l'apartat 1, la Convenció s'aplica tant al sector públic com al privat. Malgrat que la major part del tràfic internacional de dades té lloc en el sector privat, la Convenció és de gran importància per al sector públic, i ho és per dos motius. Primer, l'article 3 imposa als Estats membres l'obligació d'aplicar els principis de protecció de dades encara que es processin fitxers públics –com sol ser el cas– exclusivament a l'interior de les seves fronteres nacionals. Segon, la Convenció ofereix assistència als titulars de les dades que vulguin exercir el seu dret a ser informats sobre els seus expedients que tinguin les autoritats públiques d'un país estranger.

La distinció entre sector públic i sector privat no es troba en les altres disposicions de la Convenció, sobretot perquè aquests termes poden tenir un significat diferent a cada país. Però pot influir en les declaracions que les Parts poden fer en relació amb l'àmbit de la Convenció (apartat 2).

34. Apartat 2.a). Cal ressaltar que només es permeten exclusions de l'àmbit de la Convenció pel que fa a aquelles categories de fitxers de dades que no estan o no han estat encara subjectes a la legislació de protecció de dades a escala nacional.

Pel que fa a les categories de fitxers de dades que estan subjectes a aquesta legislació, només es permeten excepcions segons l'article 9.

35. S'entén que totes les excepcions s'han d'especificar clarament. En cas contrari, sorgirien problemes d'interpretació per als altres Estats contractants a l'hora de determinar l'àmbit d'una excepció, la qual cosa faria difícil l'aplicació de la Convenció.

36. Apartats 2.b) i c). Aquests apartats permeten als Estats ampliar la protecció que la Convenció ofereix als titulars de les dades quan no són persones físiques i als fitxers manuals. Aquests Estats poden invocar la norma de la reciprocitat pel que fa als Estats que no han fet aquestes ampliacions (apartat 4).

37. L'apartat 5 determina el moment en què entraran en vigor les declaracions esmentades en aquest article i també el procediment a seguir per a la seva retirada.

CAPÍTOL II. Principis bàsics per a la protecció de dades

Article 4. Compromisos de les Parts

38. Com indica aquest article, la Convenció obliga les Parts a incorporar les disposicions de protecció de dades en la seva legislació nacional. La Convenció no és d'aplicació directa, la qual cosa fa que no se'n puguin derivar drets personals.

39. Les «mesures de dret intern» poden adquirir diverses formes, segons el sistema jurídic i constitucional de l'Estat en qüestió: poden ser lleis o reglaments, directrius administratives, etc. Aquestes mesures vinculants es poden reforçar de manera útil amb mesures de reglamentació voluntària en l'àmbit del tractament de dades, com ara codis de bones pràctiques o codis de conducta professional. Tanmateix, aquestes mesures voluntàries no són suficients per assegurar una plena execució de la Convenció.

A més a més, es preveu que els instruments jurídic que dotin d'eficàcia la Convenció en l'àmbit estatal ja haurien d'estar vigents en el moment en què la Convenció entri en vigor en l'Estat en qüestió, per tal d'evitar llacunes normatives entre la data d'entrada en vigor de la Convenció i la data en què tinguin efecte les mesures nacionals. Si per raons legítimes, la llei nacional encara no s'aplica a determinats tipus de fitxers, s'ha de fer una exclusió d'acord amb l'article 3.a).

Article 5. Qualitat de les dades

40. Les disposicions d'aquest article en general són idèntiques als principis corresponents que estableixen les Resolucions (73) 22 i (74) 29 i també es poden trobar termes molt similars en les lleis nacionals de protecció de dades promulgades abans d'aquesta Convenció.

Amb les diverses disposicions d'aquest article es pretén complir dues normes jurídiques fonamentals. D'una banda, la informació ha de ser correcta, rellevant i no excessiva en relació amb la seva finalitat. De l'altra, el seu ús (recollida, emmagatzemament, difusió) també hauria de ser correcte.

41. La referència a les «finalitats» en les lletres b) i c) indica que no s'hauria de permetre emmagatzemar dades si no hi ha una

finalitat definida. La manera com s'especifica la finalitat legítima pot canviar segons la legislació nacional.

42. L'obligació que apareix a la lletra e) pel que fa als terminis per a l'emmagatzemament de dades en la seva forma vinculada al nom no vol dir que al cap d'un temps les dades s'hagin de separar irrevocablement del nom de la persona a la qual fan referència, sinó només que no hauria de ser possible relacionar fàcilment les dades amb els identificadors.

Article 6. Categories particulars de dades

43. Malgrat que el risc que el tractament de les dades sigui perillós per a les persones no depèn del contingut de les dades sinó del context en què s'utilitzin, hi ha casos excepcionals en què el tractament de determinades categories de dades pot provocar una vulneració dels drets i els interessos de les persones. En aquest article s'indiquen les categories de dades que s'han de considerar especialment sensibles en tots els Estats membres.

44. L'expressió «[...] revelin l'origen racial, les opinions polítiques, religioses o altres creences» inclou també activitats resultants d'aquestes opinions o creences.

45. El Comitè d'Experts per a la protecció de dades ha estudiat amb molt de compte el significat de l'expressió «dades personals referents a la salut» pel que fa al seu treball sobre bancs de dades mèdiques. Inclou informació sobre la salut passada, present i futura, física i mental d'una persona. La informació pot fer referència a una persona malalta, sana o difunta. Aquesta categoria de dades també inclou les relacionades amb l'abús de l'alcohol i el consum de drogues.

46. De la mateixa manera que a l'article 4 (apartat 39 anterior) l'expressió «legislació nacional» es pot interpretar en el sentit més ampli, és a dir, no només la legislació sinó també els reglaments i les directives administratives apropiades o específiques, en la mesura en què es garanteixi el nivell necessari de protecció.

47. A efectes d'aquest article, l'expressió «sentències penals» s'ha d'entendre com sentències basades en el dret penal i en el marc d'un procediment penal.

48. La llista d'aquest article no pretén ser exhaustiva. D'acord amb l'article 11, un Estat contractant pot incloure en la seva legis-

lació nacional altres categories de dades sensibles, el tractament de les quals estigui prohibit o restringit. El grau de sensibilitat de les categories de dades depèn del context jurídic i sociològic del país en qüestió. La informació sobre l'afiliació a un sindicat, per exemple, es pot considerar que implica un risc per a la intimitat en un país, mentre que en altres països es considera sensible només en la mesura en què estigui estretament relacionada amb opinions polítiques o religioses.

Article 7. Seguretat de les dades

49. Hi hauria d'haver unes mesures de seguretat específiques per a cada fitxer, tenint en compte el seu grau de vulnerabilitat, la necessitat de restringir l'accés a la informació dins de l'organització, les obligacions pel que fa a l'emmagatzemament a llarg termini, etcètera. Les mesures de seguretat han de ser adequades, és a dir, adaptades a la funció específica del fitxer i als riscos que implica. S'haurien de basar en la tecnologia punta actual dels mètodes i les tècniques de seguretat de les dades en l'àmbit del tractament de dades.

Article 8. Garanties complementàries per a la persona concernida

50. Les disposicions d'aquest article s'estableixen per permetre a la persona interessada defensar els seus drets en relació amb els fitxers automatitzats de dades. Malgrat que a la legislació nacional el contingut de l'article 8 correspon clarament als drets subjectius, aquest text els expressa en forma de salvaguardes que els Estats contractants ofereixen a les persones interessades, tenint en compte que la Convenció no és d'aplicació directa. Les salvaguardes inclouen quatre elements principals:

- coneixement de l'existència d'un fitxer automatitzat de dades;
- coneixement del contingut de la informació, si n'hi ha, emmagatzemada en un fitxer sobre les persones afectades;
- rectificació de la informació errònia o no adequada;
- una solució jurídica per si no es respecta algun dels elements anteriors.

51. Per tal que aquests drets puguin ser efectius, la Convenció exigeix que s'indiqui clarament qui és el responsable del tractament de cada fitxer automatitzat (lletra a). El redactat d'aquesta lletra té en compte la varietat de normes del dret intern que donen aplicació a aquest principi. Hi ha Estats on el nom del responsable del fitxer s'indica en un índex públic. En altres Estats que no tenen aquesta norma de publicitat, la legislació disposa que el nom del responsable del fitxer s'ha de comunicar a una persona quan aquesta ho sol·liciti.

52. A les lletres b) i c) no s'ha especificat de qui ha d'obtenir la persona afectada la confirmació, la comunicació, la rectificació, etc. En la majoria dels Estats és del responsable del fitxer, però en alguns Estats aquest dret s'exerceix a través d'un intermediari de l'autoritat de control.

53. El redactat de la lletra b) pretén cobrir diverses fórmules seguides per la legislació nacional: comunicació a petició de la persona afectada o a iniciativa del responsable del fitxer; comunicació gratuïta a intervals fixos, així com comunicació previ pagament en qualsevol altre moment, etc. El terme «despesa» vol dir la quota que es cobra a la persona afectada, no el cost real de l'operació.

54. En el cas de rectificacions obtingudes de conformitat amb el principi establert a la lletra c), la legislació nacional o la pràctica disposen normalment que, quan sigui adequat, aquestes rectificacions s'han de comunicar als destinataris de la informació original.

Article 9. Excepcions i restriccions

55. Les excepcions als principis bàsics de la protecció de dades es limiten a aquelles que siguin necessàries per a la protecció dels valors fonamentals en una societat democràtica. Per al text del segon apartat d'aquest article, s'ha pres com a model el segon apartat dels articles 6, 8, 10 i 11 de la Convenció europea dels drets humans. Per les decisions de la Comissió i del Tribunal dels Drets Humans sobre el concepte de «mesures necessàries» és evident que els criteris per a aquest concepte no es poden establir per a tots els països en tot moment, sinó que s'han de considerar tenint en compte la situació concreta de cada país.

56. La lletra a) de l'apartat 2 inclou els principals interessos de l'Estat que poden exigir una excepció. Aquestes excepcions són

molt concretes per tal d'evitar que, quant a l'aplicació general de la Convenció, els Estats tinguin una llibertat il·limitada.

Segons l'article 16, els Estats conserven la possibilitat de negar-se a l'aplicació de la Convenció en casos concrets per raons importants, com les que s'enumeren a l'article 9.

La noció de «seguretat d'Estat» s'hauria d'entendre en el sentit tradicional de la protecció de la sobirania nacional contra les amenaces internes o externes, inclosa la protecció de les relacions internacionals de l'Estat.

57. L'expressió «interessos monetaris de l'Estat» inclou tots els diversos mitjans de finançament de les polítiques d'un Estat. Per tant, l'expressió es refereix en concret a l'obligació de recollida de taxes i control de divises. En aquesta lletra l'expressió «supressió dels delictes penals» inclou la investigació així com la persecució dels delictes penals.

58. La lletra b) es refereix als principals interessos de parts privades, com els de la mateixa persona afectada (per exemple, informació psiquiàtrica) o de terceres parts (per exemple, llibertat de premsa, secrets comercials, etc.).

59. L'apartat 3 ofereix la possibilitat de restringir l'exercici del drets de les persones afectades pel que fa a les operacions de tractament de dades que no plantegin cap risc. Per exemple, l'ús de dades per a estadístiques, sempre que aquestes dades es presentin de manera acumulada i separada dels seus identificadors. De la mateixa manera, i d'acord amb una recomanació de la Fundació Europea de la Ciència, en aquesta categoria s'inclou la investigació científica.

Article 10. Sancions i recursos

60. Per tal que aquesta Convenció pugui garantir una protecció eficaç de les dades, les obligacions dels usuaris de les dades i els drets de les persones afectades s'haurien de veure reflectits en la legislació nacional dels Estats membres mitjançant les corresponents sancions i solucions jurídiques.

Tenint en compte que la Convenció no és d'aplicació directa, s'hauria de deixar en mans de cada Estat la determinació de la naturalesa d'aquestes sancions i solucions jurídiques (civil, administrativa, penal).

Article 11. Protecció més àmplia

61. Aquest article s'ha basat en una disposició similar, l'article 60 de la Convenció europea dels drets humans. La Convenció confirma els principis de la legislació per a la protecció de dades que tots els Estats contractants estan disposats a adoptar. En el text es ressalta que aquests principis constitueixen només una base sobre la qual els Estats poden construir un sistema de protecció més avançat.

CAPÍTOL III. Fluxos transfronterers de dades

Article 12. Fluxos transfronterers de dades de caràcter personal i el dret intern

62. L'objectiu d'aquest article és conciliar l'obligació de protegir les dades de manera eficaç amb el principi de la lliure circulació d'informació, independentment de les fronteres, que consagra l'article 10 de la Convenció europea dels drets humans.

63. L'apartat 1, que especifica l'abast de la circulació transfronterera de dades, s'ha redactat de tal manera que tingui en compte la gran varietat de factors que determinen la manera com es transfereixen les dades: representació de les dades (text simple, text codificat); mitjà d'emmagatzemament (paper, targeta perforada, cinta perforada, cinta magnètica, disc, etc.); mitjà de transport (transport físic, correu, enllaços de telecomunicacions commutades per circuits o per paquets); interfície (ordinador a terminal, ordinador a ordinador, manual a ordinador, etc.); el circuit que segueixen (directe del país d'origen al país de destí, o a través d'un o més països de trànsit); la relació entre el remitent i el destinatari (dins d'una organització o diverses organitzacions), etc.

64. Segons l'apartat 1, les disposicions de l'article 12 també s'apliquen a la recollida de dades. Aquesta extensió es va considerar indispensable per evitar que les dades recollides en un país i processades en un altre quedessin fora de les normes establertes en aquesta Convenció.

65. Aquest apartat estableix clarament que les disposicions de l'article 12 s'apliquen només a la circulació transfronterera de

dades de caràcter personal. Però s'entén que, si dos o més Estats contractants han declarat que la Convenció és aplicable a la informació sobre persones jurídiques (segons l'opció que els ofereix l'apartat 2.b) de l'article 3), l'article 12 i, de fet, tots els altres articles de la Convenció també s'han d'aplicar a aquesta informació, però només entre els Estats que hagin exercit aquesta opció. D'altra banda, un Estat contractant que, d'acord amb l'apartat 2.a) de l'article 3, hagi exclòs de l'àmbit de la Convenció determinades categories de dades, pel que fa a aquestes dades es trobarà en la mateixa situació que un Estat no contractant.

66. Pel que fa a les transferències de dades esmentades a l'apartat 1, l'article 12 afecta només l'exportació de dades, no la seva importació. Aquesta darrera acció no presenta problemes perquè les dades importades no estan amparades, en cap circumstància, pel règim de protecció de dades de l'Estat importador. Tanmateix, podrien sorgir alguns problemes en el cas de la reimportació de dades processades a l'estranger que violessin determinades disposicions de la llei del país d'origen si és Part de la Convenció. Però en aquests casos és evident que depèn del país d'origen, abans de l'exportació, prendre les mesures necessàries d'acord amb l'article 12.

67. Els apartats 2 i 3 fan referència a les mesures que els Estats poden aplicar per tal de garantir que la circulació transfronterera de dades no perjudiqui la protecció de les persones, al seu país o a l'estranger, pel que fa al tractament de dades dut a terme en part o totalment en el seu territori.

La norma principal (apartat 2) és que, en principi, no es permet que entre Estats contractants sorgeixin obstacles a la circulació en forma de prohibicions o autoritzacions especials de transferència de dades. La base d'aquesta disposició és que tots els Estats contractants que s'hagin adherit al nucli comú de les disposicions per a la protecció de dades del capítol II ofereixin un nivell mínim de protecció.

Aquesta norma no vol dir que un Estat contractant no pugui prendre determinades mesures per mantenir-se informat del tràfic de dades entre el seu territori i el d'un altre Estat contractant, per exemple, mitjançant la presentació de declaracions per part dels responsables dels fitxers de dades.

L'expressió «amb l'única finalitat de protegir la intimitat» afegeix un aclariment important, és a dir, que un Estat contractant

no pot invocar aquesta Convenció per justificar una interferència en el flux transfronterer de dades per raons que no tinguin res a veure amb la protecció de la intimitat (per exemple, obstacles encoberts al comerç).

L'apartat 2 d'aquest article no afecta la possibilitat que una Part estableixi en la seva legislació nacional de protecció de dades unes disposicions que, en determinats casos, no permetin determinades transferències de dades personals independentment de si aquestes transferències tenen lloc dins del territori o entre fronteres.

68. En alguns casos, les transferències s'han de fer d'un fitxer automatitzat de dades en una Part simultàniament a diversos països estrangers, alguns dels quals seran Parts de la Convenció i d'altres seran Estats no contractants. En aquests casos, la Part d'origen que té un procediment de llicències d'exportació pot no ser capaç d'evitar l'aplicació d'aquests procediments també a les dades destinades a una Part, però aleshores hauria de procedir de tal manera que pogués garantir la concessió d'una llicència per a la transferència de dades a aquesta Part.

69. Les categories de dades o fitxers de dades que s'esmenten a l'apartat 3.a) poden ser les que s'indiquen a l'article 6, així com altres categories. Pel que fa a les dades esmentades a l'article 6 (per exemple origen racial, opinions polítiques), un Estat contractant pot fer una excepció d'acord amb l'apartat 3.a) de l'article 12, si les seves mesures específiques per protegir aquestes dades són substancialment diferents de les disposicions legals d'altres Estats contractants sobre aquestes dades i, en concret, si aquestes mesures ofereixen un nivell de protecció conforme amb l'article 11, que va més enllà de les normes mínimes establertes en el capítol II. Una altra justificació per a l'excepció sorgeix quan les categories de dades o fitxers de dades que no s'esmenten específicament a l'article 6 no estan subjectes a garanties especials. Tanmateix, és obvi que no es permetrà una excepció basada en l'apartat 2 si la Part destinatària proporciona una protecció equivalent. Això vol dir, entre altres coses, que un Estat contractant que sotmet la circulació transfronterera de dades a una autorització especial no pot denegar aquesta autorització basant-se en la protecció de la intimitat si el país destinatari proporciona una protecció equivalent.

70. La lletra b) d'aquest apartat fa referència a la transferència de dades a un Estat no contractant passant per la intermediació

d'un Estat contractant. El redactat d'aquest subapartat indica que només es pot invocar una excepció quan quedi ben clar que les dades transferides passen realment només per l'Estat contractant. No s'hauria d'aplicar només per al supòsit o l'expectativa que les dades transferides a un altre Estat contractant es podrien passar a un Estat no contractant. Tampoc ha de demanar necessàriament l'excepció b) un Estat que tingui un sistema d'autoritzacions per a tot el tràfic de dades cap a Estats no contractants. Pot decidir renunciar a aquestes autoritzacions, per exemple, perquè l'Estat no contractant en qüestió té un règim satisfactori de protecció de dades.

CAPÍTOL IV. Assistència mútua

Article 13. Cooperació entre les Parts

71. Les principals disposicions d'aquest capítol es basen en dos convencions europees recents relacionades amb l'assistència mútua en assumptes administratius: la Convenció europea sobre el lliurament a l'estranger de documents relacionats amb afers administratius, de 24 de novembre de 1977, i la Convenció europea sobre l'obtenció a l'estranger d'informació i proves relacionades amb afers administratius, de 15 de març de 1978. Pel que fa a les Parts d'aquestes convencions, la signatura d'un acord especial en l'àmbit de la protecció de dades és conforme a la disposició d'aquestes convencions que diu que el marc cooperatiu general que han establert pot estar complementat per acords independents en àmbits específics.

72. Entre els motius pels quals en aquest cas es prefereix un acord independent, caldria esmentar el fet que s'espera que aquesta Convenció atregui un nombre més elevat d'Estats no membres que les dues convencions esmentades abans. A més, tenint en compte la naturalesa específica de la protecció de dades, molts Estats en la pràctica poden voler confiar l'assistència mútua en temes relacionats amb la protecció de dades a les autoritats especialitzades en aquest camp. La major part dels països que tenen una llei de protecció de dades tenen una autoritat de control especialitzada. No seria estrany que en molts Estats aquesta autoritat

es designés com a autoritat coordinadora d'acord amb l'apartat 2.a).

73. Però caldria remarcar que el fet que la Convenció requereixi la designació d'una autoritat per a cada Estat contractant no vol dir que la Convenció exigeixi que cada Estat tingui una autoritat per a la protecció de dades. Un Estat contractant pot designar una autoritat només a efectes de la Convenció.

74. Segons l'article 13, les autoritats s'han de prestar mútua assistència general per als controls *a priori* (per exemple, certificant si els terminals d'un país, connectats a un centre informàtic d'un altre país, compleixen els requisits de seguretat de les dades), així com assistència específica per als controls *a posteriori* (per exemple, per verificar les activitats d'un centre informàtic concret). La informació podria ser de caràcter legal o factual.

75. Pel que fa als intercanvis d'informació jurídica entre Estats d'acord amb l'apartat 3.a), s'ha suggerit que aquests intercanvis s'haurien d'organitzar no només bilateralment entre Estats afectats sinó també multilateralment a través de la Secretaria del Consell d'Europa. En la Recomanació núm. R (80) 13 sobre l'intercanvi d'informació jurídica relacionada amb la protecció de dades es va elaborar una proposta independent amb aquesta finalitat, que va ser aprovada pel Comitè de Ministres el 18 de setembre de 1980.

76. Pel que fa a la informació factual, l'apartat 3.b) especifica que els Estats poden no comunicar-se els uns als altres el contingut de les dades dels fitxers de dades. Aquesta disposició és una salvaguarda òbvia de la protecció de dades per protegir la intimitat de les persones afectades.

Article 14. Assistència a les persones concernides que tinguin la seva residència a l'estranger

77. L'apartat 1 garanteix que les persones que resideixen a l'estranger, ja sigui en un Estat contractant o en un tercer país, poden exercir el seu dret de saber, i quan calgui rectificar, la informació emmagatzemada sobre elles en un fitxer de dades. Això és una conseqüència pràctica de l'article 1, que assegura la protecció de «totes les persones, sigui quina sigui la seva nacionalitat o residència...».

78. Segons l'apartat 2, quan una persona afectada resideix en un altre Estat contractant, té l'opció de defensar els seus drets directament en el país on es processa la informació relacionada amb ella o indirectament a través de la intermediació de l'autoritat designada d'aquest país.

A més, no cal dir que les persones afectades que resideixen a l'estranger sempre tenen l'oportunitat de defensar els seus drets amb l'ajuda dels agents diplomàtics o consulars del seu propi país.

L'apartat 3 especifica, per tal d'accelerar el procediment i evitar abusos, que les peticions han de ser el més específiques possible.

Article 15. Garanties relatives a l'assistència facilitada per a les autoritats designades

79. Aquest article assegura que les autoritats per a la protecció de dades han d'estar vinculades per la mateixa obligació de mantenir la discreció i la confidencialitat cap a les autoritats estrangeres de protecció de dades i les persones que resideixen a l'estranger, de la mateixa manera que l'han de mantenir al seu propi país.

Aquesta disposició és d'una importància fonamental per a la confiança mútua, en la qual es basa l'assistència mútua.

Article 16. Denegació de peticions d'assistència

80. Aquest article disposa, en primer lloc, que les Parts estan obligades a satisfer les peticions d'ajuda. S'enumeren de forma exhaustiva els motius que permeten denegar l'ajuda. Corresponen generalment amb els que s'indiquen en altres tractats internacionals en l'àmbit de l'assistència mútua.

Aquests motius són, o bé que la petició és incompatible amb els poders de l'autoritat o amb els termes de la Convenció i, especialment amb l'article 3 referent a les extensions i exclusions que cada Estat membre pot haver fet en l'àmbit d'aplicació de la Convenció, o bé que contradiu uns interessos primordials de l'Estat al qual es demana l'assistència o de la persona afectada.

81. El terme «compliment» que s'utilitza a la lletra c) s'hauria d'entendre en el sentit més ampli de cobrir no només la resposta a la petició sinó també l'acció que la precedeix. Per exemple, una

autoritat a la qual s'ha demanat ajuda pot negar-se a dur a terme una acció, no només si el fet de transmetre la informació a l'autoritat que la demana pot ser perjudicial per als drets fonamentals de la persona, sinó també si el mateix fet de buscar-la pot perjudicar els seus drets fonamentals.

Article 17. Despeses i procediments d'assistència

82. Les disposicions d'aquest article són anàlogues a les d'altres convencions internacionals sobre assistència mútua.

83. El terme «experts» en el sentit de l'apartat 1 es refereix a experts en el tractament de dades la intervenció dels quals sigui necessària per a fer proves o comprovacions de la seguretat de les dades en un fitxer automatitzat de dades.

84. A fi de no carregar la Convenció amb massa detalls sobre l'aplicació, l'apartat 3 d'aquest article disposa que els Estats en qüestió es poden posar d'acord sobre el procediment, les formes i l'idioma que s'ha d'utilitzar. El text d'aquest apartat no obliga a seguir cap procediment formal sinó que permet també acords administratius que fins i tot es poden limitar a casos específics. A més, és aconsellable que els Estats deixin a les autoritats designades el poder de signar aquests acords. Les formes d'assistència també poden variar d'un cas a l'altre. És obvi que la transmissió d'una petició d'accés a informació mèdica sensible requereix formalitats diferents que les peticions rutinàries a un registre de població.

CAPÍTOL V. Comitè Consultiu

85. La finalitat dels articles 18, 19 i 20 és facilitar l'aplicació de la Convenció i, si és necessari, perfeccionar-la.

86. Com que la Convenció conté un nou tipus de legislació, creada per resoldre els nous problemes que planteja el tractament automatitzat de dades, és d'esperar que sorgeixin conflictes tant pel que fa a l'aplicació pràctica de la Convenció (article 19, lletra a) com amb el seu significat (el mateix article, lletra d)).

Un comitè consultiu, format per representants de totes les Parts, intentarà formular propostes o donar consell a les Parts per a la solució d'aquests problemes.

Quan calgui, aquest Comitè ha de proposar modificacions a la Convenció o examinar les propostes que formuli una Part o el Comitè de Ministres d'acord amb l'article 21.

87. La naturalesa del Comitè i el procediment que segueix són similars als que s'estableixen en els termes d'altres convencions signades en el marc del Consell d'Europa.

No es va considerar desitjable que el Comitè adoptés la forma d'una autoritat internacional de protecció de dades. Tampoc es va considerar adequat confiar al Comitè la resolució formal dels conflictes que sorgeixin en l'aplicació de la Convenció. Per descomptat, el Comitè pot ajudar a resoldre les dificultats que sorgeixin entre les parts.

CAPÍTOL VI. Esmenes

Article 21. Esmenes

88. El Comitè de Ministres, que va aprovar el text original d'aquesta Convenció, també és competent per aprovar qualsevol modificació.

D'acord amb l'apartat 1 poden prendre la iniciativa d'una modificació tant el mateix Comitè de Ministres com el Comitè Consultiu o una Part (tant si és un Estat membre del Consell d'Europa com si no).

Les propostes de modificació que no s'hagin originat en el Comitè Consultiu s'han de presentar a aquest Comitè, d'acord amb l'apartat 3, per tal que pugui donar la seva opinió.

CAPÍTOL VII. Clàusules finals

Article 22. Entrada en vigor

89. Atès que per a l'eficàcia de la Convenció es considera essencial que abasti un àmbit geogràfic ampli, l'apartat 2 disposa que perquè la Convenció entri en vigor ha de ser ratificat com a mínim per cinc Estats membres del Consell d'Europa.

Article 23. Adhesió d'Estats no membres

90. La Convenció està destinada a ser una Convenció «oberta» amb un abast geogràfic ampli (vegeu apartats 14 i 15). La Convenció es va elaborar amb l'estreta cooperació de l'OCDE i els països no europeus membres d'aquest organisme, i va ser pensant concretament en aquests països que es va redactar aquest article.

Article 24. Clàusula territorial

91. L'aplicació de la Convenció a territoris llunyans que entrin en la jurisdicció de les Parts o en nom dels quals una Part pugui adquirir compromisos té una importància pràctica per l'ús que es fa de països llunyans per a les operacions de tractament de dades, ja sigui per motius de cost i mà d'obra, ja sigui per poder alternar la nit i el dia en la utilització de la capacitat del tractament de dades.

Article 25. Reserves

92. Les normes d'aquesta Convenció constitueixen els elements més bàsics i essencials per a una protecció de dades eficaç. Per aquest motiu, la Convenció no permet reserves en les seves disposicions, que són, a més, raonablement flexibles tenint en compte la possibilitat que ofereix l'article 3 (àmbit) i les excepcions que es permeten en altres articles.

Article 26. Denúncia

Article 27. Notificacions

93. Aquestes disposicions són conformes a les clàusules finals habituals en les convencions europees.